

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 13 września 2017 r.

w sprawie E-15/16

Yara International ASA przeciwko rządowi Norwegii

(Swoboda przedsiębiorczości – art. 31 i 34 EOG – Konieczność – Krajowe przepisy dotyczące transferu wewnątrzgrupowego – Zrównoważony podział kompetencji podatkowych – Wyjątek od straty finansowej – Ryzyko unikania opodatkowania – Całkowicie sztuczna konstrukcja – Zakaz nadużywania prawa)

(2018/C 16/04)

W sprawie E-15/16 Yara International ASA przeciwko rządowi Norwegii – WNIOSEK skierowany do Trybunału na mocy art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości złożony przez Sąd Apelacyjny Borgarting (*Borgarting lagmannsrett*) dotyczący interpretacji art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w kontekście przepisów prawa krajowego dotyczących transferu wewnątrzgrupowego, Trybunał, w składzie: Carl Baudenbacher (prezes i sędzia sprawozdawca), Per Christiansen i Ása Ólafsdóttir (sędzia (ad hoc)), wydał w dniu 13 września 2017 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

Artykuły 31 i 34 EOG nie wykluczają stosowania przepisów prawa krajowego dotyczących transferu wewnątrzgrupowego – takich, jak przepisy norweskiej ustawy podatkowej, na mocy której transfer taki obniża dochód podlegający opodatkowaniu w przypadku jednostki przekazującej, a jest za to wliczony do dochodu podlegającego opodatkowaniu w przypadku beneficjenta niezależnie od tego, czy dla celów podatkowych beneficjent ponosi straty, czy osiąga zyski – nakładających warunek, aby zarówno jednostka przekazująca, jak i beneficjent podlegali obowiązkowi podatkowemu w danym państwie EOG. Warunkiem prawa EOG jest to, że przepisy prawa krajowego muszą służyć zgodnemu z prawem celowi, takiemu jak konieczność zapewnienia zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych między państwa członkowskie EOG albo zapobiec tworzeniu całkowicie sztucznych konstrukcji zmierzających do unikania opodatkowania. Wymogi prawa krajowego wykraczają jednak poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów w przypadkach, gdy strata poniesiona przez zagraniczną jednostkę zależną jest ostateczna.